

Ljubljanski

Leposloven in znanstven list.

Štev. 6. V Ljubljani, dne 1. rženega cveta 1897. Leto XVII.

Podgorska svetnica.

Ko približa se mrak, zapusti beli dvor
In gre k Matere božje kapelici gor
Gozdarjeva hčerka Marica.
Pred kamenim deva oltarjem kleči . . .
Raz obokani strop pa svetilka visi,
Vsa v rožah je lurška Devica.

Pa podgorska že mamka zanetila je,
Aj večernica zvezda zasvetila je,
Aj že vetrc zavel od zapada.
Ko še rožica moli, devojka tam,
Pridreve, pridreve Mariji pred hram
Lovski psi kakor blisk iznenada.

Kako je njen pogled boječ in plah,
Njene grudi prebele pa zožil je strah,
In kako pač dekle trepeta mi!
Glej, tu se prikaže iz temnih vej,
Jo pogleda začuden in stopi naprej
Mlad lovec, da, s puško na rami.

»Nič psov se, prelepa devojka, ne boj,
In dovoliš, da grem tja do ceste s teboj,
Do cesarske, do belega doma?
Gotovo si lepa gozdarjeva hči,
O kateri ves narod okrog govori,
Da večer vsak h kapelici roma?«

Ni vedela ona, ni kaj, ni kako,
In molče mu podala je belo roko
In besedo poslušala sladko;

A ko se na cesti tam ločil je,
Oj to se lepo priporočil je
In obljubil ji priti čez kratko.

»Lepa hčerka moja, prej vesela tako,
Zakaj si, zakaj si začela tako
Pobešati lice otožno?
In zakaj tak zamišljena, hčerka, sediš,
Si li bolna, li morda si česa želiš,
Ali morda tak moliš pobožno?«

»Saj nisem ne bolna, prav nič se ne boj,
In tudi molila še nisem nocoj,«
Očetu je hčerka dejala;
»In tudi ničesar srce ne želi.«
Ah, to si lagala, gozdarjeva hči,
Ko to si očetu dejala.

»No, če bleda bi nunica rada bila
In k častitim Klarisinjam rada bi šla,
Ne bo se ti nikdar branilo.«
Tako je gozdar lepi hčerki dejal,
A nikdar ni vedel, a nikdar ni znal,
Kaj srce je mladi težilo . . .

In prešel je dan in pretekla je noč,
Minil eden teden, o dva sta že proč,
Pa na cesti — poglej — na cesarski
Pred kočijo konjiča, hej, vrana mi dva
Kot ptiča brza nad poljanami dva
Letita prot' hiši gozdarski.

»Bog Vas živi, gozdar, Bog ohrani vaš krov,
A jaz sem pripeljal se danes na lov
Na srnico s puškico tenko.«
»Predlanskim tu zvrnil se zadnji je par«
»O saj meni ni take srnice mar,
Vašo hčerko mi dajte za ženko!«

»Mojo hčerko bi radi za ženko svojo?
Prav lepo! Jaz nimam prav nič zoper to,
Ali ona je živa svetnica,
In prej ko ne pojde v kak tih samostan,
In prej ko ne boste prosili zaman,
No, vendar mogoče . . . Marica!

Poslušaj me, ljubljena hčerka moja:
 Da bila bi ženka mu, lepa gospa,
 Ta lepi mladenič te snubi;
 Iz srca bi rad bil zakonski ti mož,
 A kaj, ko ga menda hotela ne boš . . . «
 »A kaj da ne, očka moj ljubi? . . . «

In pohitel je lovec k nevesti vesel
 In za belo ročico je ljubo prejel
 In poljubil na lica razvneta.
 Zasmejal se starec in tlesknil ob dlan:
 »Ho, hčerka, od kdaj pa je to samostan?
 No, to ste, no to ste dekleta.«

Zor.

Pastirjeva tožba.

In čarovnica v resnici
 Draga moja bila,
 Ki z radostjo, tugo plamen
 Mi netila je srca.

Ah, bila je najkrasnejša,
 Kar ima jih cela vas,
 Skoro lepša kot Marija,
 Ki z oltarja zre na nas.

Ah, bila je kakor ptica,
 Ki se dviga pod nebo . . .
 In naenkrat kakor ptica
 Me pustila je — tako.

Videl sem jo še nevesto,
 Ko na gori piskal sem,
 Videl sem jo, ko najlepše
 Zadnjič tam zavriskal sem . . .

Aleksandrov.

Maj.

Kmalu maj ogrne
 Zemljo v novo cvetje,
 Kmalu spet se vrne
 Ptičic sladko petje . . .

Dekle, boš se v maju
 Enkrat vsaj vzbudila —
 Bode zdaj za naju
 Vsaj ljubezen vzknila?

I. N. Resman.

